

I

IK HAD AL JARENLANG OP DE VAMPIER GEWACHT TOEN hij op een avond zomaar het café binnenwandelde. Sinds de vampiers ruim twee jaar geleden uit de kist waren gekomen (zoals ze het zelf voor de grap noemden), had ik gehoopt dat eentje Bon Temps zou bezoeken. In ons stadje woonden per slot van rekening allerlei andere minderheids-groeperingen, dus waarom niet de nieuwste officieel erkende minderheid van de ondoden? Helaas was het landelijke noorden van Louisiana bij hen niet erg in trek, terwijl New Orleans juist een mekka voor vampiers was – door de boeken van Anne Rice natuurlijk.

Het is niet eens zo ver rijden van Bon Temps naar New Orleans. In het café gingen verhalen dat je daar over de vampiers struikelde, al was het niet aan te bevelen om dat inderdaad te doen. Maar ik wachtte op mijn eigen vampier.

Je begrijpt het al: ik word zelden uitgevraagd. Niet omdat ik onaantrekkelijk ben, dat is het probleem niet. Ik ben een vrouw van vijftientig met blond haar, blauwe ogen, een mooi stel benen, flinke borsten en een wespentaille. Ik zie er goed uit in het zomerse tenue dat Sam ons laat dragen: zwart kort broekje, wit t-shirt, witte sokjes, zwarte Nikes.

Het probleem is dat ik een afwijking heb, zo noem ik het maar, en de stamgasten noemen me ronduit gestoord. Het komt er in elk geval op neer dat ik zelden door een man uit word gevraagd, dus ik ben blij met elke meevaller.

De vampier ging aan een van mijn tafeltjes zitten. Ik wist ogenblikkelijk dat hij er een was. Het verbaasde me dat niemand zich omdraaide om hem aan te staren. Ze hadden het niet in de gaten! Ik zag dat er een zachte gloed over zijn huid lag en daardoor wist ik het.

Van vreugde had ik wel kunnen dansen, maar ik beperkte me tot een huppelpasje naar rechts, pal naast de bar. Sam Merlotte, mijn baas, keek lachend op van het drankje dat hij aan het mixen was. Met mijn dienblad en notitieblokje liep ik naar de tafel waaraan de vampier zat. Ik hoopte dat mijn lippenstift niet was uitgelopen en dat mijn paardenstaart nog recht zat. Ik ben nogal gespannen, dus ik voelde een geforceerde glimlach op mijn gezicht verschijnen.

Hij leek zo in gedachten verzonken dat ik hem ongemerkt kon bestuderen. Hij was naar schatting een meter tachtig. Zijn dikke bruine haar had hij strak achterovergekamd en het viel tot iets over zijn boordje. Zijn lange bakkebaarden zagen er merkwaardig ouderwets uit. Zijn gezicht was natuurlijk erg bleek. Als je de oude griezelverhalen mocht geloven, was hij dood. De politiek correcte verklaring, die door de vamps zelf publiekelijk was bevestigd, luidde dat ze door een virus waren getroffen, een tijdje schijndood waren geweest en toen ze weer waren bijgekomen, allergisch bleken te zijn voor zonlicht, zilver en knoflook. Hoewel iedere krant weer

een andere versie van dat verhaal had, stonden ze allemaal bol van het nieuws over de vampiers.

In elk geval had hij een prachtige, scherpomlijnde mond en gewelfde donkere wenkbrauwen. Zijn neus liep kaarsrecht omlaag, als van een prins op een Byzantijns mozaïek. Toen hij ten slotte opkeek, bleken zijn ogen nog donkerder dan zijn haar en zijn oogwit was stralend wit.

‘Wilt u iets bestellen?’ vroeg ik, ineens onberedeneerd gelukkig.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hebt u synthetisch bloed?’

‘Helaas niet! Mijn baas heeft een voorraad besteld, maar die komt volgende week pas binnen.’

‘Een glas rode wijn dan maar.’ Hij had een frisse, heldere stem, als het geluid van een bergbeek die over gladde stenen kabbelt. Ik schoot in de lach. Het was te mooi om waar te zijn.

‘Let maar niet op Sookie. Ze is kierewiet,’ sprak een bekende stem vanuit een zijte langs de muur. Mijn geluksgevoel sijpelde weg, hoewel de glimlach op mijn gezicht bleef plakken. De vampier keek me aan en zag me verstarren.

‘Uw bestelling komt eraan.’ Ik liep weg zonder naar het zelfingenomen smoelwerk van Mack Rattray te kijken. Hij zat bijna elke avond in het café met zijn vrouw Denise. Ik noemde hen de Ratten. Sinds ze een woonwagen op Four Tracks Corner hadden gehuurd, deden ze hun best mij het leven zuur te maken. Nu hoopte ik maar dat ze even plotse-ling uit Bon Temps zouden vertrekken als ze er waren neergestreken.

Bij hun eerste bezoek aan Merlotte was ik zo brutaal geweest hun gedachten af te luisteren. Ik weet dat het niet deugt, maar ik verveel me ook wel eens en hoewel ik me meestal probeer af te sluiten, geef ik soms aan mijn zwakheid toe. Daardoor was ik dingen over de Rattrays te weten gekomen die waarschijnlijk niemand anders wist: bijvoorbeeld

dat ze in de gevangenis hadden gezeten, al had ik geen idee waarvoor. Ik had de gemene gedachten gehoord die Mack Rattray over mijn persoontje koesterde. Ik had ook Denise afgeluisterd en was te weten gekomen dat ze twee jaar geleden een baby te vondeling had gelegd en dat het kind niet van Mack was geweest. Daar kwam nog bij dat ik nooit een fooi van hen kreeg.

Sam schonk een glas rode wijn in en keek naar het tafeltje van de vampier toen hij het op mijn blad zette. Aan zijn blik was te zien dat hij wist dat onze nieuwe klant een ondode was. Sams ogen zijn zo hemelsblauw als die van Paul Newman, in tegenstelling tot het onbestemde blauwgrijs van mijn kijkers. Sam heeft een weerbarstige bos haar, blond net als ik, maar met een zweem rood erdoorheen. Hij is altijd zongebruind en als hij een overhemd draagt, oogt hij nogal tener maar ik heb hem in zijn blote bast vrachtwagens zien uitladen en ik verzeker je dat hij een gespierd bovenlijf heeft. Ik luister Sams gedachten nooit af. Hij is immers mijn baas. Meer dan eens heb ik een andere baan moeten zoeken omdat ik dingen over mijn werkgever te weten was gekomen die ik niet had willen weten.

Zonder commentaar zette Sam de rode wijn op mijn dienblad neer. Ik controleerde het glas om er zeker van te zijn dat het brandschoon was en liep terug naar het tafeltje van de vampier.

‘Alstublieft, uw wijn,’ zei ik trots en ik zorgde ervoor dat het glas recht voor hem stond. Toen hij me aankeek, tuurde ik zo lang mogelijk in zijn prachtige ogen. ‘Dat het u moge smaken,’ wenste ik hem waardig. Achter me toeterde Mack Rattray: ‘Hé, Sookie, nog een pul bier!’ Zuchtend draaide ik me om en pakte de lege pul van zijn tafel. Het viel me op dat Denise er vanavond goed uitzag. Ze droeg een haltertopje en ultrakort broekje. Haar dikke bruine haar viel in modieus gekapte, springerige lokken om haar gezicht. Ze was niet echt

knap, maar door haar zelfverzekerde verschijning duurde het even voordat je het in de gaten had.

Tot mijn ongenoegen zag ik even later dat de Rattrays naar het tafeltje van de vampier waren verhuisd en een praatje met hem hadden aangeknoopt. Hij zei weinig terug, maar bleef gelukkig wel zitten.

‘Kijk nou eens!’ zei ik vol afschuw tegen Arlene, mijn collega. Arlene heeft rood haar en sproeten. Ze is tien jaar ouder dan ik, is vier keer getrouwd geweest en heeft twee kinderen. Soms krijg ik de indruk dat ze mij als haar derde beschouwt.

‘Een nieuweling, hè?’ constateerde ze ongeïnteresseerd. Haar huidige vriend is Rene Lenier en hoewel ik niet snap wat ze in hem ziet, is ze behoorlijk tevreden met hem. Ik geloof dat Rene nog haar tweede echtgenoot is geweest.

‘Hij is een vampier.’ Ik moest mijn blijdschap met iemand delen.

‘O ja, echt?’ zei ze met een lachje om te laten zien dat ze het leuk voor me vond. ‘Maar erg slim kan hij niet zijn als hij bij de Ratten zit, hoewel Denise een hoop werk van hem maakt.’

Pas toen Arlene me erop wees, zag ik dat Denise aan het flirten was. Mijn vriendin heeft dat veel sneller door, want zij heeft ervaring op seksueel gebied en ik niet.

De vampier had honger. Het synthetische bloed dat de Japanners hadden uitgevonden, scheen vampiers wel van de nodige voedingsstoffen te voorzien, maar hun honger nooit echt te stillen. Daarom vonden er af en toe ‘incidentjes’ plaats. Zo noemden de vampiers het eufemistisch als ze een mens bloederig hadden omgebracht. En tegenover hem zat Denise Rattray over haar keel te strijken en met haar hoofd te draaien. Wat een kreng.

Mijn broer Jason kwam binnen en slenterde naar me toe om me een knuffel te geven. Hij weet dat vrouwen een zwak hebben voor een man die goed voor zijn familie is en aardig

voor minderbedeelden, dus door mij te omhelzen viel hij nog meer bij hen in de smaak. Niet dat hij dat nodig heeft, want hij is op zichzelf al aantrekkelijk genoeg. Jason is knap. Hij kan ook gemeen zijn, maar de meeste vrouwen zijn bereid dat door de vingers te zien.

‘Ha, zus, hoe gaat het met oma?’

‘Gaat wel, hetzelfde. Kom eens langs.’

‘Doe ik. Wie is er vanavond beschikbaar?’

‘Kijk zelf maar.’ Toen Jason om zich heen tuurde, zag ik een wild gefladder van vrouwenhanden die hun haar, blouse of lippenstift controleerden.

‘Hé, daar zit DeeAnne. Is ze vrij?’

‘Nee, ze is hier met een vrachtwagenchauffeur uit Hammond. Hij is even naar het toilet. Pas maar op.’

Jason grinnikte. Ik vroeg me af hoe het kwam dat andere vrouwen zijn egoïstische grijns niet zagen. Zelfs Arlene had haar T-shirt gladgestreken toen Jason binnenkwam, terwijl ze na vier echtgenoten toch een beetje kijk op mannen zou moeten hebben. Dawn, mijn andere collega, gooide haar haren naar achteren en rechte haar rug om haar borsten goed uit te laten komen. Jason wuifde vriendelijk naar haar. Ze trok een minachtend gezicht, want ze is kwaad op hem. Toch wil ze dat hij haar opmerkt.

Ik kreeg het erg druk – zaterdagavond gaat iedereen wel even naar Merlotte – en dus verloor ik de vampier een poosje uit het oog. Toen ik tijd had bij hem langs te gaan, was hij in gesprek met Denise. Mack keek hem zo gretig aan dat ik de zaak niet vertrouwde.

Met mijn blik op Mack gericht schoof ik dichterbij. Toen liet ik mijn schild zakken en luisterde naar zijn gedachten. Ik ving op dat Mack en Denise in de gevangenis hadden gezeten omdat ze vampiers hadden uitgezogen.

Ik schrok, maar op de automatische piloot slaagde ik erin een pul bier en een paar glazen bij een luidruchtig groepje

van vier te bezorgen. Aan vampierbloed werden potentieverhoging en een geneeskrachtige werking toegeschreven – alsof prednison en viagra in één middel zaten geconcentreerd. Daarom bestond er een grote zwarte markt voor zuiver, onverdund vampierbloed. En waar een markt is, zijn leveranciers. Zoals ik daarnet had ontdekt, zaten de louche Ratten ook in die illegale handel. Ze werden Uitzuigers genoemd, mensen die vampiers vingen en bloed aftapten, dat ze in flacons van tweehonderd dollar per stuk verkochten. Vampierbloed was de afgelopen twee jaar een bijzonder populair middel geworden. Sommige gebruikers werden er psychotisch van, maar dat had geen invloed op de vraag.

Als een vampier was afgetapt, maakte hij het meestal niet lang meer. De Uitzuigers lieten hem liggen, doorboord met een staak, of ze dumpten hem ergens in de open lucht. Als de zon opkwam, was het einde verhaal. Een enkele keer werden de rollen omgedraaid en slaagde de vampier erin te ontkomen. In dat geval was het gedaan met de Uitzuigers.

Mijn vampier stond op om tegelijk met de Ratten te vertrekken. Mack keek me even aan en schrok duidelijk van de uitdrukking op mijn gezicht. Toen draaide hij me lomp de rug toe en negeerde me, net als de rest. Dat maakte me woest.

Wat moest ik doen? Terwijl ik nog in tweestrijd verkeerde, liepen zij naar buiten. Zou de vampier me geloven als ik hem achternaging en vertelde wat hem te wachten stond? Niemand geloofde mij. Als mensen me een enkele keer wel geloofden, vreesden en verafschuwden ze me omdat ik kon zien wat er in de menselijke geest verborgen was. Arlene had me eens gesmeekt of ik de gedachten van haar vierde man wilde lezen, want ze vermoedde dat hij van plan was haar en de kinderen in de steek te laten, maar dat had ik geweigerd. Ik wilde mijn enige vriendin niet kwijtraken. Maar zelfs toen had Arlene het me niet rechtstreeks durven vragen, want dan zou ze erkennen dat ik die vervloekte gave bezat. Niemand

wilde het toegeven. Ze dachten liever dat ik kierewiet was, wat soms ook weinig scheelde.

Ik aarzelde even, verward, bang en kwaad, maar toen wist ik dat ik in actie moest komen. De blik waarmee Mack me had aangekeken – alsof ik een nul was – kon ik niet over mijn kant laten gaan.

Zo onopvallend mogelijk liep ik naar Jason toe, die bezig was DeeAnne het hoofd op hol te brengen. Als ik de kroegverhalen mocht geloven, sloeg haar hoofd heel gauw op hol. Naast haar stond de vrachtwagenchauffeur uit Hammond nijdig toe te kijken.

‘Jason,’ siste ik om zijn aandacht te trekken. Hij keek me verstoord aan. ‘Ligt die ketting nog in je pick-up?’

‘Zonder ketting ga ik de deur nooit uit,’ antwoordde hij langzaam. Zijn ogen zochten mijn gezicht af om te kijken of ik problemen had. ‘Ga je knokken, Sookie?’

Ik glimlachte, wat me met mijn oefening in grijnzen makkelijk afging. ‘Ik hoop het niet,’ zei ik opgewekt.

‘Moet ik helpen?’ Jason was en bleef mijn broer.

‘Nee, dank je,’ antwoordde ik op geruststellende toon. Daarna liep ik naar Arlene. ‘Ik moet iets eerder weg en het is niet druk in mijn gedeelte. Wil jij het van me overnemen?’ Ik kon me niet herinneren dat ik haar ooit zoiets had gevraagd, hoewel ik vaak genoeg voor haar was ingevallen. Ook Arlene bood me haar hulp aan. ‘Dank je,’ zei ik. ‘Ik probeer op tijd terug te komen, maar als je mijn tafels moet afruimen, zal ik jouw woonwagen schoonmaken.’

Ze knikte enthousiast. Haar rode krullen dansten op en neer.

Ik wees naar de personeelsuitgang, naar mezelf en liet mijn vingers door de lucht wandelen om Sam te laten weten dat ik de deur uitging. Hij knikte, al was hij er niet blij mee. Ik vertrok door de achterdeur, waarna ik zo geruisloos mogelijk over het grind probeerde te lopen. Achter het café ligt de

parkeergelegenheid voor het personeel, waar je kunt komen via het magazijn. Daar zag ik de auto's staan van de kok, Arlene, Dawn en mij. Rechts, aan de oostzijde, stond Sams pick-up en daarachter zijn woonwagen.

Van het met grind bestrooide parkeerterrein voor het personeel liep ik naar het veel grotere, geasfalteerde bezoekers-terrein aan de westzijde van het café. Merlotte stond op een open plek in het bos en aan de randen van het parkeerterrein lag grind. Het terrein was goed verlicht. Daar zorgde Sam wel voor. In de surrealistische gloed van de hoge schijnwerpers zag alles er nogal onwezenlijk uit.

De gedeukte rode sportwagen van de Ratten stond er nog, dus ik wist dat ze in de buurt waren. Uiteindelijk vond ik Jasons wagen. Die was zwart en de zijkantten waren op zijn verzoek felblauw en felroze gevlamd. Mijn broer hield ervan op te vallen. Ik hees me aan de achterklep op en zocht in de bak naar zijn ketting, een rij stevige ijzeren schakels die hij altijd bij zich had voor het geval hij moest vechten. Toen ik de ketting gevonden had, wond ik hem op en drukte hem tegen mijn borst om te verhinderen dat hij ging rinkelen.

Daarna dacht ik even na. De enige afgeschermdde plaats waarheen de Rattrays de vampier konden hebben gelokt, lag aan het einde van het parkeerterrein waar de takken van de bomen over de wagens staken. Zo snel en onhoorbaar mogelijk sloop ik die richting uit. Om de paar seconden bleef ik stilstaan en spitste mijn oren. Algauw hoorde ik gekreun en gedempte stemmen. Ik glipte tussen de auto's door. Daar zag ik hen, precies waar ik had gedacht dat ze zouden zijn. De vampier lag met een van pijn vertrokken gezicht ruggelings op de grond. Glimmende kettingen verbonden zijn polsen en liepen door tot aan zijn enkels. Ze waren van zilver. Naast Denises voeten stonden al twee flesjes bloed en ik zag dat ze een nieuw buisje op de naald zette. Het knelverband boven zijn elleboog sneed ruw in zijn arm.

Ze stonden met hun rug naar me toe en de vampier had me nog niet gezien. Ik wond de ketting af tot er een meter loshing. Wie zou ik het eerst te grazen nemen? Ze waren allebei even klein en even gemeen. Toen herinnerde ik me Macks vernederende gebaar en het feit dat hij nooit een fooi gaf. Mack eerst.

Ik had nog nooit gevochten. Vreemd genoeg verheugde ik me erop. Met een sprong kwam ik van achter een wagen tevoorschijn, zwaaiend met mijn ketting. Ik liet hem keihard op Macks rug neerkomen, terwijl hij geknield naast zijn slachtoffer zat. Brullend kwam hij overeind. Na een vluchtige blik in zijn richting maakte Denise aanstalten om het derde buisje in te brengen. Macks hand dook naar zijn laars en kwam omhoog met een glanzend voorwerp erin. Ik hapte naar adem. Hij had een mes in zijn hand.

‘O-o,’ zei ik grijnzend.

‘Stomme teef!’ schreeuwde hij. Het klonk alsof hij het mes dolgraag wilde gebruiken. Ik had geen tijd om mijn mentale schild overeind te houden, zodat ik een duidelijke flits doorkreeg van wat Mack me wilde aandoen. Daardoor raakte ik door het dulle heen. Ik vloog hem aan met de bedoeling hem even gemeen te treffen, maar hij was erop voorbereid en sprong op me af met het mes, terwijl ik met de ketting zwaaide. Hij stootte toe, maar miste mijn arm op een haar na. Bij de terugslag wikkelde de ketting zich in een innige omhelzing om zijn dunne nek. Macks triomfkreet werd gesmoord tot gerochel. Hij liet het mes vallen en rukte met beide handen aan de schakels. Verstikt viel hij op zijn knieën op het ruwe plaveisel, waarbij hij de ketting uit mijn hand rukte.

Verhip, nu was ik Jasons wapen kwijt. Ik dook omlaag om het mes op te rapen en hield het vast alsof ik wist hoe je het moest hanteren. Denise kwam dreigend op me af. In de strepen en schaduwen van de verlichting leek ze wel een fanatieke heks. Toen ze zag dat ik het mes van Mack vasthield, bleef

ze abrupt staan. Ze begon te vloeken, te tieren en te schelden. Ik wachtte tot ze haar kruit had verschoten en zei: 'Wegwezen!'

Ze doorboorde me met een hatelijke blik. Daarna probeerde ze de flesjes bloed op te rapen, maar ik siste dat ze die moest laten staan. Ze begon Mack overeind te helpen, die nog steeds een verstikt, rochelend geluid maakte en de ketting vasthield. Denise sleepte hem min of meer naar hun auto, duwde hem op de passagiersstoel en haalde haastig de sleutels uit haar zak. Toen ging ze snel achter het stuur zitten.

Zodra ik de motor hoorde starten, besepte ik dat de Ratten een nieuw wapen hadden. Sneller dan het licht rende ik naar de vampier toe en bracht hijgend uit: 'Zet je af met je voeten.' Ik greep hem onder zijn oksels en sleepte hem met uiterste krachtsinspanning achteruit, terwijl hij meewerkte door zich schrap te zetten en af te duwen. We stonden net tussen de bomen toen de rode sportwagen brullend op ons af stoof. Denise miste ons op een meter na omdat ze moest afbuigen om niet tegen een dennenboom te knallen. Daarna hoorde ik de zware motor van de sportwagen in de verte verdwijnen.

'Wauw,' riep ik buiten adem. Ik knielde bij de vampier neer omdat ik niet langer op mijn benen kon blijven staan. Een minuut lang haalde ik diep adem om op krachten te komen. Toen de vampier zich licht verroerde, keek ik naar hem. Tot mijn schrik kringelde er rook op vanuit zijn polsen, die omwikkeld waren met zilveren kettingen.

'Och, hemel,' riep ik, mezelf verwijtend dat ik me niet meteen over hem had ontfermd. Nog steeds op adem komend, begon ik de dunne kettingen los te wikkelen tot ze uiteindelijk één lang snoer vormden. 'Arm kereltje,' fluisterde ik. Pas later stond ik erbij stil wat een misplaatste opmerking dat was geweest. Met mijn behendige vingers wist ik zijn polsen snel te bevrijden. Ik vroeg me af hoe de Ratten hem hadden afgeleid zodat ze de kans hadden gekregen hem de